

1

Tobijaus Tiro namuose buvo tylu, židiny liepsnojo nedidelė ugnis. Nuo akmeninių sienų dvelkė šalčiu, nors pavasaris buvo atėjęs jau senokai; tamsoje už lango šmėkšojo žydinti obelis. Tobijus sėdėjo palinkęs prie stalo ir virpančioje žvakės šviesoje kažką braižė ant didelio popieriaus lapo. Aplink žvakę neramiai skraidė naktinis drugys.

Pro duris, vedančias į priemenę, be garso įėjo Elžbieta. Kaštoniniai plaukai krito jai ant pečių, o tamsiose akyse buvo matyti susirūpinimas. Atsirėmė į staktą ir tik po valandėlės tyliai paklausė:

– Ar dar nesigulsi? Ilgai dirbi.

Išgirdęs jos balsą Tobijus krūptelėjo ir pakėlė žvilgsnį nuo popierių. Nusišypsojo, nors platūs antakiai liko suraukti, o šviesūs plaukai sušiaušti.

– Gultis? Ne, dar ne. Iki ryto turiu užbaigti. Aptikau rimtą klaidą... Pažadėjau, kad rytą brėžiniai bus baigti.

Žmona palingavo galvą.

– Pervargsi!

Tobijus padėjo plunksnakotį ir pasitrynė pavargusias akis.

– Pasistengsiu neužsisėdėti.

– Ar kas nors įvertins tavo pastangas? – rimtai paklausė Elžbieta.

– Esu tik jaunesnysis architektas. Suprantama, kad lieku šešėlyje. Sako, karas gali prasidėti bet kada. Dėl mūsų mūrų Lapis turi būti neįveikiama tvirtovė. Jei paaiškės, kad taip ir yra... tada mane įvertins. – Nusišypsojo. – Turiu greitai suvesti pakeitimus.

Elžbieta priėjo prie stalo. Susidomėjusi apžiūrėjo brėžinius. Plonos, rūpestingai nubrėžtos juo-

dos linijos sudarė smulkų miesto gynybinių mūrų planą: bastionai, įtvirtinimai, kazematai ir arsenalai. Sudėtinga pylimų, koridorių ir praėjimų sistema, kuri apgulimo atveju turėtų išgelbėti daugybės žmonių gyvybę. Visuma buvo septyniakampės žvaigždės formos.

– Kaip gražu, – tyliai tarė.

– Grožio neužtenka, – atsiduso Tobijus. – Dar turi būti ir veiksminga.

– O kas čia? – paklausė Elžbieta, rodydama pirštu. Aplink visą miestą ėjo išsišakojančios punktyrinės linijos.

– Perpiešiau iš senųjų Lapiro planų. Tai koridorių, tunelių, kanalų arba požemių, gal urvų tinklas. Turėjau visa tai pažymėti, kad statytojai žinotų, ko tikėtis, – juk kasė labai giliai. Visi tie tuneliai labai seni, turbūt tokio amžiaus, kaip pats miestas. Jau niekas jais nesinaudoja, nė nežinia, ar jie neužgriuvę, vis dar egzistuoja.

– Gal tai Pabaisos buveinė, – nusijuokė Elžbieta.

– Kieno? – nustebo Tobijus.

– Neprisimeni tos legendos? Juk ją visi žino! Kai buvau maža, senelė ją pasakodavo man ir Benediktui. Apie Pabaisą, gyvenančią uolų plyšiuose po miestu. Paskui negalėdavau užmigti!

– O Benediktas?

– O, mano brolis buvo drąsesnis už mane.

– Tikrai?

Jie nusijuokė.

– Tačiau tai tik pasaka, – tarė Tobijus. – O šitai, – pirštu pabaksnojo į brėžinius, – šitai tikra. Eik miegoti, nes jau vėlu. O aš grįžtu prie darbo. Rytą su parengtu pataisymų planu turiu pats pirmas prisistatyti ant mūrų. Bet jau paskutinį kartą. Statybos darbai eina į pabaigą. Dabar pagaliau turėsiu daugiau laiko tau.